

дѣли една лихва отъ 5% (Чл. 176 анексъ § 2), а не 8%, рекламирани отъ него, и само върху размѣра на щетитѣ и загубитѣ, които сѣ доказани, съгласно чл. 185 отъ договора за миръ. По силата на чл. 1228 отъ угланата процедура дѣлата на държавното съкровище — *les affaires du trésor de l'Etat* — не могатъ да бѣдатъ подложени на арбитраженъ съдъ, освенъ ако единъ специаленъ законъ би постановилъ друго-яче. Държавата не може въ никой случай да поеме ангажментъ да има да плаща суми, които арбитражниятъ съдъ — рекламираниятъ отъ Деклозиера съдъ — би опредѣлилъ колкото се отнася до отношенията между него и неговитѣ агенти. Тѣзи отношения между Деклозиера и неговитѣ агенти не сѣ друго нѣщо, които отношения между мандантъ и мандатьоръ. Следователно, той трѣбва да претърпи загубитѣ, които неговитѣ агенти умислено сѣ му причинили. Държавата не е длъжна по никой начинъ да индемнизира тѣзи щети и загуби, тъй като тѣ не сѣ никакъ последиствие на акциитѣ на нейнитѣ органи“. Подписали: членоветѣ на тази комисия.

Това е мнението на комисията по същество и колкото се отнася до въпроса за съдаването на единъ арбитраженъ съдъ.

Следва друга преписка — писмо отъ българския арбитражъ въ смѣсеня френско-български арбитраженъ съдъ г. Папазовъ. — (Чете) „Парижъ, 29 декемврий 1921 г. — Въ броя на в. „Танъ“, който е приложенъ тукъ, е помѣстена една бележка на четвърта страница, относяща се до разглеждането на спора по дѣлото за зърненитѣ храни (Деклозиеровото дѣло)“. Споредъ това съобщение Англия, Франция и България били се съгласили, щото това дѣло да бѣде разрешено отъ г. Де ла Бара, като арбитражъ. Въ вчерашната ми среща съ г. Де ла Бара, той ми каза, че е билъ изненаданъ отъ това съобщение и веднага запиталъ въ редакцията на „Танъ“, за да узнае неговия източникъ. Отговорили му, че то било предадено отъ едно лице, близкостоящо до френското Министерство на външнитѣ работи. При все това, то не отговаря напълно на действителността. Следъ неговото публикуване г. Де ла Бара е получилъ вчера по същия въпросъ и едно писмо отъ френското Министерство на външнитѣ работи. Съ това писмо, което той ми даде да прочета, му се съобщава, че английското правителство е отговорило на френската нота и е възприело френското предложение относно състава на съда, който ще бѣде председателствуванъ отъ г. Де ла Бара. Спорътъ, следователно, ще се реши отъ арбитраженъ съдъ, а не ще бѣде подложенъ на едноличния арбитражъ на г. Де ла Бара, както пише в. „Танъ“. Френското предложение е било, г. Серуисъ (френскиятъ арбитражъ въ нашия съдъ) да бѣде натоваренъ да представлява едновременно френскитѣ и английскитѣ интереси. Щомъ това е възприето отъ ан-